
genciar una setmana de Sports d'hivern a Chamonix.

No va poder ser-li comunicar l'existència del fill, qui havia quedat a la cura dels criats i les cambres.

El pobre nen feia pena. La seva cara, dolorida i moribonda, sorgia entre el blancor dels coixins del llit. Tenia el rostre novament perdut, i, en les estones deliri, cridava, revolcant-se pel llit:

—Abell! Abell!..

L'Abel va ser enviat a cercar. I oïa, sàgrat tots aquells dies a la cura del pobre infant abandonat de la mare.

Quan el malalt obria els ulls i el reconeixia, cercava l'escalí de les seves mans i semblava donar-li les gràcies. Tot, remouent la càrrega moribonda.

La comtesa no apareixia. L'Abel no sentia parlar d'ella a ningú. El nen guia en un estat desesperat. El doctor havia negat per segona vegada tota esperança.

L'Abel no les movia mai del cap. Ell vetllava amorosament, mentre les monges teixien roses en un recó en llargues hores nocturnes.

La cambra era plena de flaires mals.